

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 855/2014
09.09.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката В.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 753/11 од 14.12.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1575/12 од 13.06.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 09.09.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 753/11 од 14.12.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1575/12 од 13.06.2014. године у односу на повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, док се захтев за заштиту законитости у преосталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К бр.753/11 од 14.12.2011. године, окривљени М.М., оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да плати суду трошкове кривичног поступка у износу од 30.000,00 динара и паушал у износу од 8.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Према окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од шест месеци.

Апелациони суд у Београду пресудом Кж1 1575/12 од 13.06.2014. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног М.М., а првостепену пресуду је потврдио.

Против ове пресуде бранилац окривљеног адвокат В.П., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи првостепену и другостепену пресуду, тако што ће окривљеног ослободити од кривичне одговорности.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., Републичком јавном тужиоцу, сматрајући да присуство Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, због чега их није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд одржао је седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног није основан.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да нижестепени судови нису применили одредбу члана 23. Кривичног законика, односно да су погрешно применили одредбу члана 24. КЗ, јер је, према наводима захтева, према утврђеном чињеничном стању, окривљени учинио кривично дело у време епилептичног напада, а првостепени и другостепени суд, и поред тога, налазе да је окривљени већ у тренутку отпочињања управљања својим возилом угрозио јавни саобраћај и довео у опасност живот или тело људи у смислу одредбе члана 289. став 1. КЗ, с обзиром да је био свестан да болује од епилепсије и да му се епилептични напад може догодити и поред редовног узимања терапије из чега произлази да је у конкретном случају за кривичну одговорност окривљеног примењен члан 24. КЗ, односно да је окривљени сам себе довео у стање неурачунљивости. Међутим, бранилац у захтеву указује да се кривична одговорност утврђује према урачунљивости у време извршења кривичног дела, а не пре тога, осим ако је окривљени сам себе довео у такво стање, што из утврђеног чињеничног стања не произлази.

Врховни касациони суд налази да се изнетим наводима захтева браниоца окривљеног у суштини указује да је окривљени услед епилептичног напада, у конкретној ситуацији приликом извршења кривичног дела био неурачунљив и да стога предметно дело окривљеног није кривично дело, чиме се указује на повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, који представља разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Апелациони суд у Београду, испитујући основаност изјављене жалбе браниоца окривљеног нашао је да се истом неосновано указује да је окривљени у конкретној ситуацији био неурачунљив, из чега произилази да се бранилац окривљеног у изјављеној жалби против првостепене пресуде већ позивао на повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП због које је поднео захтев за заштиту законитости.

Имајући у виду да је захтев поднет због исте повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, која је неосновано истицана и у поступку по редовном правном леку, а Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао жалбени суд на странама 2, 3. и 4. образложења другостепене пресуде и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

У вези са тим, Врховни касациони суд налази да би се наводи захтева браниоца окривљеног у погледу неурачунљивости окривљеног у време извршења кривичног дела, евентуално, могли прихватити као основани, само у ситуацији да окривљени пре него што је почео да управља својим путничким возилом није знао да болује од епилепсије, или да је услед редовног узимања лекова потпуно искључена могућност епилептичног напада, да му се напад догодио први пут и да исти није могао да предвиди у ком случају се одредба члана 24. КЗ о скривљеној неурачунљивости не би могла применити.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости даље истиче да окривљеном никада није било забрањено управљање моторним возилом, те да се, ако би се прихватило становиште првостепеног и другостепеног суда, да онај ко болује од епилепсије не може управљати возилом и поред редовног узимања терапије, онда ниједном лицу које болује од те болести и редовно узима терапију не би била издата возачка дозвола. Бранилац уз то доводи у питање сврху изречене мере безбедности окривљеном забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од шест месеци, јер је према наводима захтева, неизвесно када ће се окривљеном догодити епилептични напад, те поставља питање која је сврха вештачења урачунљивости окривљеног када и првостепени и другостепени суд прихватају налаз вештака, али и поред тога окривљеног оглашавају кривим за предметно кривично дело. Изнетим наводима се, по налажењу овог суда, правноснажна пресуда у суштини побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што не представља разлог у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, па је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен, те одбачен у смислу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.